

S.

Nattolese aea pärrast tõttasid neimad ülle nõimme linna pole. Reinowadder ütles: „Sago meie käigist, mis saab, miino südda lodab õnne. Armas lellepoeg! Pärrast wimist pattude tunnistust juhtus mulle jälle mdai pissoke eksitus, mis teile tahhan tunnistada. Waia Messikäppa kerrest nulgisin tülki nahka, ja wõtsin Kriimsilma issanda ja emanda kingad jallast. Wallega teggin ennast pai-lapsels ja saatsin teised kuüninga wihha alla. Kuüningale luiskasin ühhe pikka ennemuistese juttu, mis tedda Kallewi poea waia warrale piddi jubhatama. Siis näppistasin Argpütsi, paäin ta werriise pä pauna ja läkitasin Kohhelallaga salla-kirja niime al kuüninga kätte. Kohhelallale makseti mõrtsuka palka. Ka keddojänesse kõrwa krimustasin werriiseks, egga ol nud miino sü, kui ta elloga peasis. Warreke kaebamine on tõssi: teina naisoke läks miino watsa. Suremad ei elle pärrast wimist tunnistust juhtunud, egga üks waia luggu hundiga jäi mul wimati un nustusse, sedda pean teile räkima. Ükskord leid sine teet käies muista märra warsaga karja maal. Priiske wars wõis ehk nelja kune olla; Kriimsilma sögi, issu süttis warsa nähhes põllema, ta pallus mind kulata, kas wars müa ja mis ind piddi ollema? Ma astusin liggemale ja ütlesin lahelt terretades: „Armas märra emand! kas ehk wars teil müa on?“ Märra wastas: „Kui küsitud inna täielikult mulle

maksete, siis olgo wars teie oma. Warsa ind seisab mul taggumise jalla kabja al. Ma mõdistin märra pilkamise juttu ja kofsin allandlikult: „Eug gemine ja kirjutamine jäi mul lapse põlwees õppi mata; egga olle ma isse warsa ostja, waid Kriim silma issand nõuab warsa inda. Märra ütles: „Tulgo ta küssima!“ — Ma räkisin taggasi tulles luggu hundile, küssides: kas ta piddi oskama luggeda? Teina wastas: „Kül sellega lorda same! Ma käisin poisikese põlwees liggi aasta kreis kolis, kus Weine ja Saksakele kirja luggema õppisin.“ Sedda üteldes läks ta märra jure ja ütles: Näita mulle kabja alt warsa inda, waia moor? „Seal ta on!“ ütles märra, jalga ülestõstes, mis eile seppal uest olli rautatud. Märrake lopsatas ni ossawalt Kriim silma kulmo peale, et waia mees uimaselt mahha langes; märra ruttas warsaga tullist nelja koe pole. Rabbatud hunt seisis tüf aega kui surnud, enne kui pääd tõstis ja hundi tänni laulma akkas. Miina küssisin liggemale astudes: „Däo, issand! kuhho märra läks, et te üksi laulate? Selletage mulle, armas kolitatud mees, warsa inda?“ „Oh, Reinowadder, wennifene!“ oigas hunt: „ärge tulge pilkama, mul on kibbe luggu käes. Oh, sa kõrge jalgne märra-lits! Tühhi sago sulle kätte tassuma! Rabbi olli waenlasel rautatud kae terrawa naelaga, misga kuus frammi miino kulmo peale löi, se olli teina firri. Dnnels et ellama jäin.“ — Mi, armas lellepoeg! olli luggu Kriimsilmal märraga. Undle